

Nad Karlín vyletěly z mraků hvězdy, třpytivě studeně modrý, růžový je maloval v ateliéru Jakub Písař, maloval růžovou i hostinec Hamburk, koně ve dvoře a stájích, zachytil depo Maniny, skládky, starou regulačku, kostel a fabriky Dukla, Tesla, Rustonka, část Invalidovny, restaurant U Kazdů a – a jeho slečny s deštníky v trávě, s bujně výhrůžnými pohledy, taky rajcovně růžový. Chystal se portrétovat cara Šmega – chrápal a barák nemohl spát. Medvěd z Podkarpatský Ukrajiny. Příšera k doktorovi nechtěla, rusínský velmož. V putykách znali pivní nádeníci zaručenou léčbu, useknout hlavu u samý gedele. Šmeg v kvartýru vyzpěvoval: *A čija to chyža stojit na doliny... čije to divčatko sidiť nas mašyni... jaka ty milé, jaká ty mi rybko, teper sja na tebe posmotrity...* V práci dostal zákaz zpěvu, chrapoun rusínskej. Nebýt Fojta, nabili pěvci drážní dělnasové mordou.

Houkaly sirény – zkouška obyvatelstva při náletu bombardérů. Houkají, houkají, pumy vymlátí půl města, ale sirény jsou v provozu. My máme nepřítele kapitalistu pod kontrolou. Nás nic nepřekvapí. A Na Růžku u kulábru chlapík vyhozený z ozbrojených sil, nahluchlý paragán, vyzradil tajemství – pěšák má tolik a tolik minut, tank tolik, letadlo, děla tolik, Kristovy nohy, k čemu máme armádu. Žerou, uspořádají slavnostní přehlídku, umělecký marš, levá a levá a levá, dva, muzika, bodáky, helmy – a v boji budou k ničemu. Hrůza. Tohle je odkaz blbýho zeťáka Klementa. V uniformě vypadal kaprovitě – Čepička, známá ožralá pička.

Bóža tvrdil a do krve se hádal, že fakticky vidí růžový moře na jihu Itálie. Ještě růžovější u Nového světa. Kecal. Panebože, Bořivoj Mrázek kecal a kecal a kecal, stejně jako antoušek Strach od libeňskýho mostu byl Kecal z Prodanky. Vymejšlel si od chvíle, kdy byl vymetenej z průmyslovky za neomluvený hodiny. A že jich bylo požehnaně. Nastoupil do ČKD Sokolovo, proletář, brousil sváry, dejchal sajrat, makal i přesčas – vyletěl z brány od píchaček a pádil štandopéde do putyky u křižovatky na Balabence spláchnout prach v trubkách. Bóža Růžový moře neviděl, viděl akorát Máchovo jezero, a jestli bylo růžový, tak přebral u kiosku a přelil volátko kořkou. Božetěch Mach, Božolé, majitel dědy Andrého sežral všechnu moudrost světa – na Bóžu tohle neplatilo, ano, vymýšlel o růžovým moři pohádky, ale na Božolého neměl...

Semotamo Božolé s Milen hlídkovali u brány fabriky a doprovázeli úderníka do lokálu – tři čtyři desítky, Milen dávala dvě, vidět ji vyfiknutá bábrlinka, hned ji natáhla pár do úsměvu... a U Báby ve výčepu hlídkovali, aby pánbíčkářka nevlítla do lokálu a neudělala šrumec, jak vojska u Borodina, anebo husiti, jak hnali křesťanský obrněnce na koních do řeky přes Špitálský pole. Dělávala hloubkový průzkumy – holka nažhavená, celá máma. Jak viděla pánský kalhoty, zmagořila. A chlapi vyli, karlínský vlci zdivočelí. Božolka měl jasno, proč bábrle tráví život v kostele, v kostele nezhrěšíš – měl nápady jako Jarda s velkou hlavou. Nasáli pivní kalorie, ulice jim patřily. *Vesele, vesele, do práce dělník jde. Vesele si poskočí, až se kola roztočí...* Mládí, kterému dnes patří svět, a co dnes, mládí patří svět vždy. Buď připraven. Vždy připraven.

Ve starých šatnách mlátil do kytary holešovický virtuos Leoš Kleindorf, bratranec Kleindorfa ze zadního Karlína, co utekl ze čtyř svateb – Leoš říkal, že je lekavej, lekavej jak kuň při prvním dostihu. Ženich měl slíbeno z mnoha stran na budku – nebyl sám, kdo vycouval z chomoutu v posledním možným okamžiku před konečným strašným slovem ANO. Kmotr Josef se vysmekl ze závazku s řeznicí Jiřinou Mašlatou. Nosila mu párky a macešky, tančila kolem něho hulahop, takže kmotr z toho byl trop – ale protože dělal v Legiobance, uměl počítat, takže sečteno podtrženo, Mašlatá měla smůlu, byla opuštěna a obléhala náš byt, nosila cukroví od pana Nováka z Královský, než mu navěky zrušili živnost, jako vykořisťovateli manželky a třech dcer, Janiny, Hostýny a Milady – krasavice k pohledání. Řezníci od pana Kořána posedali mezi vozejky s hrnkama kafe a číhali na divoženky s vyplazenýma jazykama, kanci, jenže neměli šanci. Pan Novák sehnal dcerkám dobrý partie – živnost mu můžou zavřít, tím život nekončí..., a škoda, že v baráku u karlínských kluků už nedělal metěr, co měl styky... ty styky ho dovedly do jáchymovských šachet. U soudu vyfasoval nejprve oprátku, pak doživotí, pak patnáct let, a nakonec dostal osm járů natvrdo... a pan Novák se tetelil hrůzou, kdy pro něho přijdou fešáci v montgomerákách. Cukroví od Nováka, značka kvality – indiánky vytvořil k pohledu i chuti, člověk si dal Apače, Komanče... malí voli blbli na kvadrát. Mašlatá nechala naplnit krabici sladkostmi. Dala uvařit trhač srdce, kafe, ve kterým stála lžička v pozoru, a spustila, že kmotr Josífek Jastrow plachost předstírá, ve skutečnosti je

kurevník a ďábel, co ženskou položí, odloží a loví další oběť. Pohled kobry, uspí tě, uštkne a jsi ztracená.

Ne, to nemohla rodina nechat jen tak – z toho se mohlo vyklubat nařčení, že kmotr je sňatkový podvodník... před Mašlatou to neřekli, ale kmotr měl už namále. Pracovník Legion banky, měly na něj spadeno ženský od Poříčský křižovatky až do Libně a Kobylis.

Rodina v bance držela malou hotovost, děda je vedl k rozhazování – doba je na hovno, peníze vedou ke zkáze. Vnuk Božolé, Božetěch Mach, chtěl na gympl, děda André se postavil proti. Škola stojí peníze a není jistota, že pak vnuk sežene slušnou práci. Božolé se stal prodávčem látek a koberců v Bílé Labuti – zábava k popukání. Dědek tušil, že až režim praskne, pořídí si patrový kšeft na hlavní třídě, nejlépe Na Příkopech a hnusně zbohatnou k závisti karlínských proletářů, budou tak hnusně bohatý, že Rothschild bude zírat a ptát se: *pane André, jak to dokázali. A děda řekne: samá práce, nic pro nich, a nezdržujou, plavou zpátky do Ameriky, tady je obsazeno!* Božolé dědu obdivoval, chtěl vědět, jak zachránil rodinu a sám skončil v lágru, ale děda řekl tvrdě: *kdo moc ví, blbne. Já ti něco povím a ty to rozneseš a lidi si přidaj a huby jim pak nezavřeš!* Kamarád dědy vyprávěl pravdivé příběhy a šel si posedět – musel mluvit o tom, jak mu hrdinové vybrakovali byt, trulant – tuhle nudle, mazej do kriminálu, my tě naučíme moresům, židáku!

Maninský břeh opuštěnej. Z depa stoupaly k vyšisovanému nebi oblaka černýho kouře z lokomotiv nachystaných k záprahu vagonů. Milen Pařízková v kalhotkách bez podprsenky čadila džunku od Božolého a globusku Bóži Mrázka; leželi v trenclích v trávě nad regulačkou, bachovali vrata zdymadla – vyrazí šíf nebo parník? Šíf krabička partyklí, parník krabička značky Tulipán. Milen si pohrávala se zlatým řetízem, který vyrobila, oba měli slíbeno, že je ozdobí zlatem, zlatouše. Milen milovala rokenrolově Božolého a bluesově Bóžu a nemohla si pomoci, ale vzdát se jednoho z nich – nesmysl! Bábrle nadávala, kde Milen viděla, aby ženská měla dva milence?! Má rozum? Měla. Dva jsou víc, jak jeden!

Rybáři nelovili, civěli k Milen – tělo mořský panny. Prsa k zulíbání a průhmatům... a další až při pokračování, pitomci! Když Bóžu vyrazili z průmky, odjela s ním Milen do Hlásný Třebáně, do chaty Rosy Umlaufový, co měla bráchu filmovýho fešáka. Nosil nazdobenou námořnickou uniformu a vyhýbal se ženským – jsou nebezpečný jako dráty spadlý na zem, lapěj tě do sítě a doživotně vykuchají. Jeho kamarád, rozvedenej s alimentama na krku, šílel Karlínem, hypochondr Julián Mazanec! Plachtil ulicema s instalatérskou brašnou honil štěstí od refýže k refýži, chlastal v putykách na dluh, přespával u chtivých fabriček, ošuntělej a zoufalej – v brašně budík z výprodeje, co probudil Thámovou a Pernerovou ulici naráz, léky všeho myslitelnýho druhu, teploměr. Julián pochodující lékárna k ruce všem hypochondrům a že jich byl plnej Karlín, Libeň, Holešovice; dva kartáčky na zuby, pasta Thymolin, růžová a sladká, děcka ji ráda žrala, náhradní fusekle a trencele, kapesníky a vojenský kompas.

Proslýchalo se, že malíř Písař získal brigádnicí východňárku k šepsování pláten. U něj šepsovaly ženský z celý matičky Prahy a nejen šepsovaly. Malíř byl nadějný amatér gynekolog.

Maniny s nákladovým nádražím nahradily přístav, ze kterýho se plulo skoro tisíce kilometrů k moři; Roudnice, Lovosice, Litoměřice, Ústí nad Labem, Děčín – lodě přepluly hraniční čáru a po proudu se nechaly unášet k Pírně, Magdeburgu, Hamburgu – do vysněnýho svobodnýho světa... Proč se brácha Umlaufový vracel, hádanka. Nikdo nevěděl. Ani Rosa nevěděla, brácha nakoupil hadříky, boty – nezapomenul ani na Milen, bábrle ji kázalo, že takovýho hochu si má nabrknout a netahat se dvěma obejdama z Královský třídy – prodávčem látek, s platem k chcípnutí a nedostudovaným halamou, který brousí spáry ve fabrice, libuje si v tom a myslí, že hlavou prorazí zeď!

Koupání v Maninský pustíně lepší, jak ve žlutých nebo modrých lázních. Poházeli šaty do trávy a slunili se a pekli, namazaní krémem – ten vlastnila Milen, pili pivo, cpali se karbanátky, chlebem a okurčičkama, které nosila Milen, bábrle mohla karbanátky klíďo píd' o nabízet v restaurantu Beseda hladovým pivním skautům anebo mlsným vojlům.

Milen dva otrapy objala kolem krku. Líbali ji na tváře; v Axe Freddy Ehler a jeho brácha Waltr nevěřili, že choděj s Milen najednou... Vůbec byli nevěřící Tomášové. Měli svoje důvody – fotr po válce prásknul do bot a posílal balíky se šatama... fintilové provokovali karlínský sociální hlídky, byli na tom stejně jako bratři Herdové z Královský – mít v cizině příbuznýho, silná přitěžující

okolnost. Car Šmeg ve vinárně říkal u stolu spravedlivých: Pánové, každý má kazatelnu! Já z tý svoji říkám – být v týhle zemi není sranda, když seš cizej čamrda. V práci dělám jako ostatní a mám na talíři, že jsem přitáhnul z Mukačeva, že se mám vrátit domů a... kurva kam domů, jak domů?! Příbuzný mrtví a dům v prdeli, tak kam, řekněte!?! Ona se mu líbila matka Ehlerů, jo, dáma, pracovala u kávovaru U Rozvařilů, a herci z divadla E. F. Buriana, chudá čeládka, bohatá bída, chodívala na kávičku ke krasavici, slinila po Ehlerce však marně! Ke stolku se postavili Patkaňovci, Surmajerovci a nechali si udělat čaj a nepohrdli koblihama s marmeládou – platila paní Ehlerová. Proč? Má srdce, řekl děda André Božolkovi. Mít srdce je vzácnost v tomhle surovým blbákově! Ty a Bóža možná srdce máte, ale jinak hoši, nevím, nevím... tahat se s holkou, neříkám, je nádherně stavěná, kobylka – ale za mých mladých časů tohle nebylo možný! Máte srdce, a v hlavách piliny! Ostrov Benátky mezi Karlínem a Holešovicema. Barevný deky rozházený od starých šaten po hřiště Slavoje až ke špičce s výhledem k jatkám. Čas oběda – z es šálků klovaly rodinky oběd, tatkové se povalovali u voskových kelímků s pivem a matinky bachovaly fakany, aby nedošlo k neštěstí. Kdysi se tady uskruhnulo prý děcko. Pravda, řeka ulovila obětiny; utopenci se mleli pod jezem a museli je bidlama potáhnout z víru ke klidnému toku. Většinou to obstarali hasiči anebo ledaři ze štvanického stadáku, který vyráběli tyče ledu pro putyky – přivezli je vozkové, naházeli do sklepa, sudy se obložili. V putykách veselo, pivo pěnilo, sklenice a püllitry cinkaly a přípitky nebrali konce. Bába vozkům nalila kořku, koním poslala skrojky chleba.

Špička ostrova obsazená. Drželi se od ostatních stranou – mohl jim Božolé vykládat o domácím moři? Nemohl! Hned se všechno rozkecalo a Milen nebyla v oblíbené, prý kukačka v hnízdě nepřátelský báby, která patřila před soud a zavřít na doživotí. Milen se nedala, pomohl i pan Korolus a hnal bandu nenažraných šmejdu svinským krokem z baráku, utekli. Pan Korolus se s nikým nepáral, jako car Šmeg. Oba bejvali terčem na krvavý Dukle, měli z pekla štěstí, že přišli z východu, i když... prokurátorský červi vybírali na požádání.

Domácký moře nazvaný mořem Růžovým; do vany se nasypala sůl, voda k okraji, Božolé vklouznul do Růžového moře, nejdřív zapnul větrák překrytý tenkým papírem, takže kolem šuměl slabý vítr, slaný vlnky mu skrápěly vlasy i čelo – zavřel oči, nedbal připomínky dědy, že jeho moře zruinujou pražskou vodárnu.

Bóža doma v plechový vaně užil moře pokaždý s řevem, máma šlela! Máš nápady, jak Jarda s malou hlavou! Pozvala ho Milen, babka jela drbat do Čimic ke kamarádce. Seděli v Růžovém moři, cachtali se, malí lachtani, nazí, v klidu a pohodě; z bytu pana Koroluse vyhrávala kapela v rádiu tango, valčíky a polky – Milen se ptala, jestli opravdu utečou k moři, ale dělal, že přeslechl a Milen byla hrdá kočička, dvakrát se neptala... raději líbala.

Přitiskli se mokřými těly. Horká, sametová, šimrala miláčky prsty ve vlasech. Koho má raději? Blbá otázka, zbytečná, k ničemu!

Razie v kvartýru Mariána Hajzla vylovila karbaníky u stolu přímo při hře. Prachů hromada. Vypitý lahve, nacpaný popelníky, propocený trička. V rádiu vyprávěl Štuchal vtipy, halekačka následovala. Překvapení ve stepi. Nečekali šťáru. Jak přišli fízlové k týhle tajný adrese?! Kdo jim prášil?

Marian dostal klepeta, ozdobu pro nebezpečné pacholky, dokázal složit chlapa i direktem. Hasiči v Dukle ztratili kamaráda z mokřý čtvrti. U Antonička nebude Marian k vidění pár let, nebude obdivován pudřenkou, manželkou dirigenta Habarta, ani členkou ZS Dukla hlavní vrátnice podezíravou Horálkovou, nepotká se ve Vrbičkách, Červeným mlýnu s učitelem hudby Smetáčkem, kožešníkem Švestkou, s boxery z Rustonky, neuvidí kulábr Na Růžku, kmocháčky při mistrovských strkách.

Další razie udělala přítrž přivýdělkům lehkých bajadér. Dva byty zapečetěný. Seznam léčitelek se zvětšoval. Fízlové toužili mít k dispozici hlavový rentgen – bože, dozvědět se mohli ošklivý věci, hlavně o sobě. Čmouchali ve švédských košilích ulicema, klaněli se Gefen šepsující plátna mistru Písařovi, následovníku Rafaela. Vyhýbali se sklepnímu bytu svobodovce bez nohou, metal dlažky s milimetrovou přesností; zachránili ze spárů ulice klukavybírajícího z telefonních budek pětadvaceti halíře. Automaty poškodil, lidi se nedovolali pro sanitku. Zmasakrovali blba u budky blízko Atlasu. Udělali si cvičení LM, nepřijít fízlové včas, nadělali z mameluka trsátka.

Marian si nepošmákne při vínku a zpěvu dlouhý roky. Vrbičky, Červený mlýn, dovozový víno z vinohradu zazobaného trpaslíka při vzpomínce zkusne – výlet na Moravu, zabijácký ochutnávky, sklípek špunta z Jakubský ulice, okurky, škvarky velikosti palce u nohou, bělostný sádlo, domácí chleba, křehký koláčky, pláty uzzeného. V lochu bude číhat, kde čmajznout kousek poctivého žrádla. U Vltavy se řezali do krve řezníci, rybáři, tichý blázni. Pěsti vystřelovaly k bradám; místa kolem nadbytek, ale páni se utkali o daný flek. Dneska se mlátí a zítra v putyce slzy, odpuštění, láska za hrob, vše zapomenuto, vychází slunce, zázrak!

Božolé se smál. Dva blbý se mlátěj a Karlín řve smíchy. Chechtali se tomu, že Boris mydlí ženu – a pak chudák upadla, puklo jí srdce a šmejda se z průseru vylízl i přes nastavenou fízláckou dutinu. V Karlíně nevydržel, stal se boxovacím pytle. Dostával po pysku často, hubu nafouklou, jak havajská domovnice. Lezl nočníma ulicema, marně. Odstěhoval se z Prahy. Vrahem nebyl a přece byl. A stačilo rypáka praštit předtím, než umřela ženská, otrok smrdutého hajzla... Božolé vyšiloval. Jak chlap řeže ženskou, má dostat do držky boxerem, přerazit mu kousavý, aby se rok nenažral – okopat mu žebra, přerazit kotníky, pazoury v zápěstí, lokte..., teda, dostat se Božolému pod ruce, to radši navštívit kata Mydláře. Děda André se smál. Už viděl zástupy potrestaných Božolkou.

Uhlířka uložila dceru do postele a vyrazila s babama do Cariocy, lovit volný nadsamce i samce. Udržet hovnivála v bytečku, touha opuštěných. Vyžadovalo to svatou trpělivost. Vařit vohnoutovi šmakovačky, aby se natáhl, usnul, snil a toužil po krmítku každodenně, na věčný vypasený časy – a ženská lovkyně musela držet pysk, nechlastá, konipásek, bumbá, je veselo, přinese málo peněz, nevdá, je líný hovado, hlavně, že neuteče... I proto uhlířka neměla stálého moulu. Přitom nežít v týhle zemiče, prdu kuliče, ale přejít hranici, oho, čekalo ji samý štěstí – jak pravila při večerním kázání hostinská.

U Báby bývala kázání v oblíbě. Pražský podniky nabízely seznamky. Telefony, třeba U Kosů nebo Pěti Pé. Konzumuješ, nezávazně se seznamuješ, můžeš trhnout slabocha i syčáka – seznamka bez záruky. Kanci při tanci omakávali ženský, zkoušeli se chytit – jsem opuštěnej, ne vlastní vinou, vy tomu nebudete věřit, ale od pasu dolů jsem už pár let nebožtíkem, děti miluju, práce je mi koníčkem, do kostela chodím, vážná hudba nádhera, tancovačky, prosím, klidně, pít leda malinko, spíše oranžáda... Bože, vidíš tu pohromu, jak se lidí strašně potřebujou?! Uhlířce přála pořádného mužského ulice Za pořičskou branou a podnik Uhelný sklady, pobočka rozvozu Žižkov.

Výletní parník vyrazil ze zdymadla. Volná řeka, kapela vyhrávala výletníkům, kapitán zahoukal na pozdrav osazenstvu mostů. Neděle se vlekla úmorným parnem. Pár hodin a skončí v hospodě u okna, budou špízovat tři béčka: zázrak přírody baletku Bělu, orientální fotografku Blanku a skromnou krásku salátku Boženku, kamarádku Rosy. Rosa nosila tašky zbytků, salámy, krémy, saláty, skrojky z vek, prdelky. Sedávali u pátého pilíře od hradla, hodovali, skočili pro pivo do okurkáče na Růžek. Božolé doma talíř hustý polívky, ajntopfu, Bóža křehký, křupavý bramboráky, uprostřed modrý, šťavnatý, Milen řízek. Boženka nevečeřela – v Repre jim bylo s Rosou fajn. Mistr vysazený na ženský, mladý ženský. Stačil kňouří pohled, letmé hmátnutí na mladičké maso, obdiv ke křehkým kuřátkům; v těch chvílích blahobytu se zapomenula snadno na Růžový moře. Kde moře hledat na mapách? U oceánů. Moře, filmy o moři, podmořské výpravy, svět ticha. O moři a dálavách snilo a bude snít miliony romantiků. V jezu u Třebáně jim šuměla voda po těle, Milen volala, vidím moře, mám ho před sebou, jako na dlani.

Spotřeba mořské soli nedala prodavače v Bratrství spát – nakládají maso? Růžový moře podemílalo skály, v jeskyních bylo domovem slepých ryb; přitom moře růžový barvy špláhalo z plátka Jakuba Písaře do ateliéru, pláž poseta těly mořských panen, nad pískem poletovali ptáci a z okna hotelu mávala nahá dívka. U Smaragdového jezírka ticho, čundráci přijedou v sobotu s kytarama, budou užívat povolený svobody. Vidět Písař jezírko, změnilo se v růžový.

Slunce se zahoupalo nad Hlávkovým mostem, spadne za obzor. Vlaky se posouvaly k Masaryčce a do zaslíbených koutů, tam, kde domov můj. Z těšnovského nádraží supěla rychlíková lokomotiva do Krkonoš; z peronu mávali pozůstalí, tak zase za týden, adijé, příbuzenská sebranko a koukejte přivést víc proviantu, ze samých padavčat se přežít nedá; v oknech hotelů vyklonění hosté, aha, tak tohle je Praha stověžatá, krása na pohled... z parku výhled pro panenky odhodlané lapit kunčofta a